

Szabó Palócz Attila

Eklogám

*Ha ez egy ekloga volna,
akkor talán arról szólna,
hogy
záróra
után a kulcsot a kútba dobták,
vesztésre állt
a múlt és az eljövő,
ezerévnnyi leltárt fürkészni
nem kívánt senki sem,
nem akart a kutya sem
mint holmi könyvelő...*

*vakkantva szólt a düh,
új himnuszokat serkentve
szárba szökkent nemzetek ajkán,
viharkabát repedésein
virtuóz szonátákat harsogott a szél,
mely a lelket is kifújta belőlünk...*

*Ha ez egy ekloga volna,
biztosan arról szólna,
hogy a reménybe menekültünk,
az önáltatásba,
huncut tanácstalanságba,
hogy majd jó lehet így – akár így is jó – nekünk...*

*Bizony, ha ez egy ekloga volna,
morákból épülne benn az emlékezet,
szedném már, csomagolnám én is a verslábaimat
az önáltatás tégláiból rakott falak között,
mindig csak ezt a négyet kémelve,*

*ahol a kulcslyukba is rágót tömtem,
családi képek a falakon, szépen dekorálva
a gyalázat,
alázat,
ábránd,
visszakézből kattanó zárban
megpördül a kulcs,
és csak fülelhetjük, hogy most nyit vagy épp bezár...*

*megettört lélek vagyok csak otthonomban,
görcsös vagány, aki még egy gyerekversben is politizál,
a pirkadatban záróra jár,
a megfeszült izmokban záróra jár,
az izzadságtól gyöngyöző homlokokban záróra jár,
s feljajdul a szobabetyár, a szittyá.
Ej mi a kő! Tyúkanyó, kend is ide született?!
Mi léssen hát ennek a nyitja...
Tekintélyes képzet, visszajár a szó,
megcsömörlő végzet, zsindefaragó,
zsványkontinuitás, amíg a tét fenntartható...
vagy jó lapokkal, erős tromffal visszahívható...*

*Ha ez egy ekloga volna, akár
talán éppen arról kellene szólnia, hogy...
a zárórák mindig sorsszerűek,
mert elvesznek tőlünk, belőlünk,
megtagadják akaratunk, vágyaink, álmaink...
a múltat és az eljövőt...
a kútba vetve a reményt
mélybúvárként mutatunk fel új erényt...*

*mert tó vagyunk...
melynek lecsapolták partjait,
de fennmaradt az életösztone;
mert tér vagyunk...*

*mely zajos visszhangra fakasztja
az elhaló neszezést;
szél vagyunk...
mely kamarakoncertet rögtönöz
az erdők orgonáira;
tüdőket megtöltő füst vagyunk...
mely parázna táncot jár
a kíváncsi tekintetek előtt;
szén vagyunk...
mely lemoshatatlan színt ad
a repedezett bőrű kéznek;
fájl vagyunk...
sok-sok eltitkolt gondolat
szemérmes menedéke;
szó vagyunk...
csak a megfelelő nyelvet kellene
még megtalálnunk hozzá;
hang vagyunk...
mely elvészni kész
a nagyhatalmak kusza zshivájában;
tűz vagyunk...
mely melengeti a máglyát,
amelyhez olykor odaköttetünk;
bor vagyunk...
mi megjózanít, ébredéshez,
lúdbőrző szövevényhez;
kosz vagyunk...
afféle üledék
a győzteseknek körme alján;
zacc vagyunk...
amit a zamatok hátrahagytak,
findzsa aljába szárad jövőndölés;
tél vagyunk...
melyhez a bús remények is
mind sorra odafagytak;*

*nyár vagyunk...
melyben az angyalszárnyak
vállunkról rendre leolvadtak;
szem vagyunk...
a látóidegek csapdájában vergődő
valóság kusza képzetének árka;
bűn vagyunk...
mit eredendőként mérnek ránk,
és némán kéne túrnünk;
dac vagyunk...
mit nem adunk fel,
mert vele már egyé lényegültünk;
tű vagyunk...
melynek fokán átfűzve
a tevét is a vénákba öltjük;
fű vagyunk...
mely az ormokon is megtelepszik
és páratlanul, ingerlően zöldell;
és gyom vagyunk...
mely felüti fejét akkor is,
ha épp mást várnak el tőlünk.*

*jaj, csak kard ne legyünk soha többé,
mert abba bele kellene dőlnünk...*